

Romanță fără muzică

Ion Minulescu

Că ne iubim - și-o știe lumea toată -
E-adevărat ;
Dar cât ne vom iubi
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști...
Și nu va ști-o, poate, niciodată...

.....
Ne-am cunoscut în țara-n care-alt'dată
Manon Lescaut iubi pe Des Grieux,
Într-un amurg de toamnă, orchestrată
În violet,
În alb,
În roz
Și-n bleu.

Și ne-am iubit întâia oară-n parcul
În care Nimfele de marmură privesc,
Cu ochii-ntrebători, către peluza
Pe care-un Zeu își pregătește arcul,
Să-și bată joc de cei ce-l ocolesc...

Și ne-am iubit!...
Ți-aduci aminte?...
Bluza -
Ah!... Bluza ta pe sânu-ți decoltat
Părea un peplum de mătase, sfâșiat
Pe sânul unei Venere ce moare!...

Și ne-am iubit cu-atâta nebunie,
Că statuile albe ne-au privit
Cu ochi geloși,
Iar zeul a-mpietrit
În mână cu-o săgeată-otrăvitoare!...
Și ne-am iubit,
Și-azi toată lumea știe
Că ne iubim...
Dar cât ne vom iubi
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști!...